

ind vedrørende Prioritetsforholdene. Dette Spørgsmaal forekommer mig at være et af de omfattende og vigtige Spørgsmaal, der naturligt maa komme under Overvejelse ved Planlægningen af hele den fremtidige Ordning, som Boligkommissionen nu skal overveje og fremkomme med Forslag om.

Endelig udtalte det ærede 16de tingvalgte Medlem (Trier) — jeg har allerede udtalt mig om en enkelt Bemærkning af det ærede Medlem og kan kun takke og saa dette ærede Medlem ligesom de øvrige Medlemmer for de tilsluttende Udtalelser til Lovforslaget — at der var noget tragisk i at tage Ordet sidst i Talerrækken, og det ærede Medlem gjorde mange træffende Bemærkninger om de Vanskeligheder, der kunde opstaa for en saadan Taler, naar han skulde meddele Tinget, hvad han havde paa Hjerte, da det var naturligt, navnlig ved et Emne som dette, at det allerede var fremdraget af andre Talere. Hertil kan vi sikkert alle sammen slutte os, men det er dog saaledes, at Tragedien i dette Tilfælde hviler paa den almindelige Valgrets Afgørelse; det er den almindelige Valgret, der afgør, i hvad Orden Ordførerne taler her paa Rigsdagen, og det forekommer mig, at det maa være en gammel Demokrat som det ærede Medlem en Trøst, at Afgørelsen er lagt i den almindelige Valgrets Haand.

Trier: Jeg kan ikke helt slaa mig til Ro med Henvisningen til den almindelige Valgret. Den almindelige Valgret bestemmer, hvem der skal afgøre Sagerne, og det bøjer jeg mig fuldstændig for, men jeg kan egentlig ikke indse, at den almindelige Valgret kan kræve noget med Hensyn til Ordenen, hvori Talerne falder. Den er jo ogsaa paa senere Tidspunkter af enhver Forhandling afskaaret fra at øve nogen Indflydelse, thi da kan man faa Ordet, naar man kræver det. Jeg ser godt, hvad der ligger til Grund for, at Rettergangen er, som den er; det ligger naturligvis i, at det har Interesse først at faa at vide, hvad de store, afgørende Partier mener, det er i Virkeligheden dem, der har ethvert Lovforslags Skæbne i deres Haand, og hvad Nr. 4 siger, kan i mange Tilfælde være ret ligegyldigt, han har jo ingen Indflydelse paa den endelige Afgørelse, og for saa vidt maatte han kunne slaa sig til Ro med at være den sidste. Men jeg synes dog ikke, at Forretningsgangen i dette Ting eller det andet Ting nødvendigvis i sine Enkeltheder bør være afhængig af Valgets Resultat. Hvis man f. Eks. fandt

paa at lade Talerne faa Ordet paa samme vekslende Maade, som man benytter ved Navneopraab, hvor man første Gang begynder med A, næste Gang med B, saa med C o. s. v., for at det ikke altid skal være de samme, der giver Tonen an, var det maaske en Ordning, der kunde tilfredsstille i visse Retninger. I andre Retninger har jeg allerede indrømmet, at den ikke vilde være tilfredsstillende, fordi man saa kunde komme til at vente længe paa de afgørende Ord.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): En Ordning skal der jo være, og det forekommer mig da ganske naturligt, at Partiernes Størrelse afgør, i hvilken Rækkefølge Ordførerne skal tale. Nu er det jo ikke nogen Trøst for det ærede Medlem, men jeg kan maaske give ham en anden Trøst. Naar det ærede Medlem siger, at det altid vil have den største Interesse at høre, hvad de store Partier mener, hvorfor det maaske alligevel kunde være naturligt at følge den brugte Fremgangsmaade, selv om han ikke kunde anerkende den Grund, vil jeg dertil bemærke, at efter at vi har indført Forholdstalsvalgmaaden til Folketinget, ligesom vi jo altid har haft den til Landstinget, kan der tænkes at komme Konstellationer op i det politiske Liv, hvor det just ikke er de største Partier, man med Interesse vil høre efter, men maaske netop et af de mindre Partier, der ved forskellige Lejligheder kan faa et afgørende Ord. Det er ganske vist Fremtidsmusik, men maaske det dog kan være en Trøst for det ærede Medlem.

Trier: Hvis det skulde være det afgørende, maatte Konsekvensen jo være, at man lod de smaa Partier tale først, saafremt det først og fremmest var deres Opfattelse, man lagde Vægt paa. Men jeg ser ikke, at der er nogen Grund til at forlænge denne Debat, der mere har en spøgefuld Karakter, og hvor jeg vilde kunne bøje mig i Tavshed for den ærede Formand, hvis han sagde, at vi er kommet meget langt udenfor den Sag paa Dagsordenen, som vi behandler.

Martin Olsen: Jeg skal gøre en kort Bemærkning til den højtærede Minister, der i Anledning af min Udtalelse om, at der var Frygt hos Befolkningen for, hvad der vilde komme, mente, at den ikke var begrundet, det hele var kun Frugten af en Agitation, der havde til